

Beste vrienden van VZW Que te vaya bien,

Het werd nog eens hoog tijd voor een nieuwsbrief van onze VZW Que te vaya bien! Sinds ik terug ben uit Bolivia hebben we niet stil gezeten: we hebben nieuwe stagiaires geselecteerd voor een stage in Alalay en we hebben (met heel veel dank aan SARIS!) subsidies gekregen voor schoolmateriaal en de verplichte schooluniformen voor de kinderen. Daarnaast zijn ze bij ECASSEF in Ecuador volle bak aan de slag gegaan met het koffieproject met hulp van de subsidies die we verkregen hebben van de Provincie Limburg en is Alalay het voetbalproject

samen met Real Madrid aan het ontwikkelen en succesvol aan het uitvoeren. Ten slotte staat Music For Life weer voor de deur: we doen dit jaar weer enthousiast mee!

Voor de nieuwsgierigen maak ik graag zelf even gebruik van onze Spotlight-rubriek. Ik weid uit over mijn persoonlijke belevingen en bedenkingen in verband met mijn her-integreer-proces van afgelopen jaar. Deze bedenkingen hebben een invloed op de soort hulp die we graag willen bieden vanuit VZW Que te vaya bien aan de mensen in Zuid-Amerikaanse landen.

Voetbalscholen van Alalay, Bolivia

Dankzij het goede werk dat Alalay en gelijkaardige tehuizen in Bolivia geleverd hebben, komt het minder voor in Santa Cruz dat kinderen op straat leven. Wel zien we een stijgende trend wat betreft kinderen die werken op straat: zij wonen nog thuis en volgen onderwijs, maar in hun vrije tijd klussen ze bij om hun familie in basisbehoeften te voorzien.

Het is een zeer positieve trend dat kinderen niet langer de nacht doorbrengen op straat en wel

opgevangen worden in een familiecontext. Desalniettemin is er nog steeds een grote kans op schooluitval, bendevoorming, betrokken worden bij kinderhandel en –prostitutie, alcohol- en drugsverslavingen. Om in te spelen op deze nieuwe bezorgdheden en preventief op te treden richtte Alalay samen met de hulp van Real Madrid de voetbalscholen op.

Alle kinderen in Santa Cruz zijn vrij om zich in te schrijven in deze voetbalscholen en betalen lidmaatschap. Via een beurssysteem kunnen kinderen in kwetsbare situaties ook toegang krijgen tot de voetbalscholen. De directeurs van scholen in kwetsbare wijken geven bezorgdheden over kinderen door aan Alalay. De sociaal werkers van Alalay starten dan een begeleiding met hun familie en nodigen de kinderen uit op de voetbaltrainingen (drie maal per week). De voetbalscholen in La Paz zijn nu twee jaar open, die in Santa Cruz een jaar. De eerste resultaten zijn veelbelovend. Meer concrete en specifieke resultaten, geef ik jullie in een volgende nieuwsbrief, als ik terug ben van mijn reis naar Bolivia in februari 2016.

Beschermingstehuis Alalay, Bolivia

Naast de voetbalscholen blijven we ook de dagelijkse werking in het beschermingstehuis steunen. Begin november vertrokken weer 4 stagiaires verpleegkunde van de HTI te Hasselt. We wensen ze veel succes en zijn hen dankbaar voor inzet, leergierigheid en zin voor avontuur! Daarnaast hebben een inzameling gedaan voor schoolmateriaal en schooluniformen.

We hebben 2600 euro subsidies gekregen dankzij een Lommels project SARIS en we mochten weer rekenen op gulle giften van sympathisanten, waarvoor onze dank! De kinderen gaan in februari weer vol goede moed aan een nieuw schooljaar kunnen beginnen.

Music For Life!

Wie zin heeft, kan ook dit jaar weer een activiteit of bekendheidsactie op poten zetten om onze deelname aan Music For Life onder de aandacht te brengen: hoe meer bekendheid, hoe meer kans op donoren, hoe meer geld, hoe meer bewegingsvrijheid voor onze Boliviaanse vrienden. Alle opbrengsten gaan rechtstreeks naar Alalay. Een actie kun je opzetten via de site:

<http://musicforlife.stubru.be/nieuwe-actie>, waar je vervolgens "Que te vaya bien" selecteert. Als je graag meer informatie wilt of hulp, mag je ons altijd contacteren!

Koffieproject Ecassef, Ecuador

Ten slotte heeft VZW Que te vaya bien vorig jaar ECASSEF geholpen met de aanvraag van subsidies voor het koffieproject in Ecuador. Dit project loopt ten einde in december. Een gedetailleerd verslag volgt in de volgende nieuwsbrief. Nieuwsgierigen kunnen reeds een kijkje gaan nemen op www.ecasseffoundation.com/

Bedankt!

Ziezo, dan wens ik jullie prettige herfst- en winterdagen. Voor meer info kun je ons contacteren op vzwquetevayabien2013@gmail.com. En jullie kunnen nog wel wat mailtjes verwachten ter herinnering van onze deelname aan Music For Life!

Heel veel warme groeten,

Eva Geerts

Voorzitter VZW Que te vaya bien

HOE STEUNEN?

Als je ons financiële steun wilt geven, kan dat, zowel eenmalig als maandelijks, op ons **eigen rekeningnummer** van onze VZW Que te vaya bien:

IBAN: BE47 0017 3904 3480

BIC: GEBA BE BB

Als je ons financiële steun wilt geven, en daar jaarlijks een **fiscaal attest** voor wilt ontvangen, kun je storten op het rekeningnummer van onze vrienden van SOL VZW:

IBAN: BE52 0635 3216 8509

BIC: GKCC BE BB

Naam en adres begunstigde: SOL VZW, Stijn Streuvelsstraat 7, BE 3920 Lommel.
Met vermelding: Que Te Vaya Bien.

Wanneer jullie jaarlijks meer dan 40 euro storten op dit rekeningnummer van SOL VZW zullen jullie een fiscaal attest toegestuurd krijgen (België) of een ontvangstbewijs (Nederland). Belangrijk hiervoor is dat eigen naam, achternaam en adres correct worden ingevuld.

IN THE

SPOTLIGHT

In deze rubriek geven we het voetlicht aan enkele personen zonder wie onze goede doelen niet bereikt zouden kunnen worden.

Deze maand: Eva's belevingen terug in België

De eerste paar maanden terug in België waren niet evident: mijn her-integreer-proces verliep behoorlijk intens. Soms overviel me een algemeen gevoel van 'boos zijn' op 'onze maatschappij' of merkte ik dat ik weinig begrip had voor keuzes die vrienden en familie maakten in hun leven. Soms voelde ik me benauwd als mijn oog viel op de planning in mijn nieuw aangeschafte agenda. Soms baalde ik ervan dat ik mijn zaterdagavond toch niet vol gepland had, aangezien al mijn vrienden al iets te doen bleken te hebben.

Maar soms overviel me ook een algemeen gevoel van dankbaarheid: het comfort van leven in België, de diverse mogelijkheden tot ontspanning en vertier, hobby's en cultuur, de financiële zekerheid, de bureaucratische malle-molen die hier toch een stuk efficiënter is dan in Bolivia. Desalniettemin denk ik dat het ongeveer een half jaar geduurd heeft tot ik zonder schuldgevoel een heerlijk Belgisch biertje kon drinken op café of een maaltijd eten op restaurant: 'nu heb ik er alweer 250 Bolivianos doorheen gejaagd', oftewel een tiende van mijn netto maandloon bij Alalay.

Ondertussen ben ik weer behoorlijk aangepast: ik haast mezelf om op tijd op het station te zijn –stel je voor dat ik zou moeten wachten op de volgende trein–, ook al vraagt een verloren gelopen toerist me vriendelijk de weg. Ik eet minder rijst en meer boterhammen. Met het comfortabele loon dat ik verdien koop ik Fair Trade producten en Bio-groenten –omdat mijn geweten me toefluistert dat dat juist is om te doen– en ik betaal braaf mijn bijdrage aan de zorgkas. Ik heb weer een manier gevonden om werk en dagelijks leven te plannen. Op mijn werk lees ik (meestal) eerst in het logboek wat er gebeurd is in de leefgroep in plaats van het even aan mijn collega's te vragen en ik vul netjes mijn tijdsregistratie in. Kortom, ik ben weer goed ingeburgerd in de Belgische maatschappij.

Over het algemeen ben ik zeer tevreden dat ik weer in België woon, dichtbij mijn familie, een comfortabele woonst en een fijne job. Maar... er zijn gewoonten en gebruiken typisch aan de Boliviaanse levenswijze die ik mis en zal blijven missen. Ik heb veel van ze geleerd, ik heb anders leren kijken:

In Alalay wordt ingezet op relaties eerder dan op resultaten, ook in een werkcontext: aandacht voor de ander en zorg voor de ander, dat is belangrijker dan het correct uitvoeren van de procedures en methodologie, kwaliteit is belangrijker dan controle. Wanneer ik in het begin in Alalay me ijverig op mijn taak focuste en daardoor weinig aandacht had voor de noden van de kinderen of mijn collega's op dat moment, werd ik door beiden terecht gewezen. Als ik op mijn werk in België met de coördinator wil gaan praten, vraag ik toestemming om binnen te komen, in Alalay vroeg ik toestemming om weg te mogen gaan.

Zorgen voor elkaar, zich "ont-ferm-en" over elkaar, wordt met de paplepel meegegeven aan elk Boliviaans kind. De Bolivianen zijn zich er zeer van bewust dat ze afhankelijk zijn van hun sociaal netwerk, bij gebrek aan goede en/of betaalbare geïnstitutionaliseerde sociale zekerheid. Er wordt geïnvesteerd in gemeenschapsleven, de buurvrouw kijkt af en toe eens over de haag, nieuwe kennissen worden uitgenodigd op de koffie, er wordt geld uitgeleend onder vrienden en familie, de paar muntstukken die ze in hun zakken hebben zitten, worden toch aan het oude vrouwtje gegeven dat aan het bedelen is op de Plaza 24 de Septiembre.

Bolivianen leven dan ook weinig toekomstgericht: ze hebben niet genoeg financiële zekerheid en de noden van het moment zijn te groot. Gelukkig leven ze wel voldoende toekomstgericht (en is daar ook de financiële ruimte voor) om hun kinderen kwaliteitsvol onderwijs te bieden. Desalniettemin leven ze over het algemeen flexibel: ze houden niet alleen rekening met hun eigen noden, maar ook met de noden van een ander. Zo worden bijvoorbeeld voor zieke mensen grote benefietactiviteiten georganiseerd: zeer snel mobiliseert zich een grote meute mensen om geld in te zamelen voor behandeling, bijvoorbeeld door het verkopen van middagmalen.

Ten slotte heb ik dankzij mijn verblijf veel geleerd over de positieve gevolgen van hun geloof. De Bolivianen zijn doordrenkt van een weten dat ons leven deel uitmaakt van een groter plan, dat ieder van ons een of meerdere gaven heeft te geven: "God heeft ons gezonden". Dankzij dit bewustzijn verlenen ze een waardevolle betekenis aan hun leven, waar ze ongelofelijk veel kracht uit putten. Daarnaast zijn Bolivianen zeer bedreven in het tellen van hun zegeningen: ze zijn dankbaar voor alles wat ze krijgen. Ze genieten niet enkel van (lekker) eten, (goed) weer, samenzijn met familie, een onverwachte ontmoeting, een loonsopslag op het werk, etc. Maar ze zijn hier ook intens dankbaar voor, wetende dat het morgen misschien anders zou kunnen zijn en het voor vele anderen anders is.

Dankzij het leren kennen van deze gewoontes en gebruiken heb ik anders leren kijken naar onze maatschappij en naar de hulp die we bieden aan de Bolivianen.

Nu ik terug in België woon, heb ik de indruk gekregen dat wij ernaar neigen te denken dat onze levenswijze de beste is. Nu ben ik het er mee eens dat we leven in een gebied in de wereld waar het comfortabel leven is: we lijden geen honger noch koude, er heerst over het algemeen een gevoel van veiligheid en er is behoorlijk veel institutionele zekerheid: gezondheidszorg, onderwijs, justitie, vakbonden, corruptie-arme bureaucratie. Wat volgens mij meestal onder

ontwikkelingssamenwerking verstaan wordt, is de implementatie van deze institutionele zekerheid (deze *verworvenheden*) in andere landen zodat ook zij daarvan kunnen genieten.

Deze implementatie vinden we echter niet zo belangrijk als het behoud van onze eigen verworvenheden: wanneer er onrust dreigt uit te breken in landen met grote oliereserves zijn we er bij om in te grijpen, al dan niet militair. Als er onrust uitbreekt in landen die onze verworvenheden niet voeden –denk bijvoorbeeld maar aan de situatie in Nigeria met Boko Haram–, zijn we slechts even verontwaardigd. We willen graag de controle (de macht) bewaren: het is belangrijk dat we eerst ons eigen comfortabele leven veilig kunnen stellen, ongeacht de schade die we berokkenen aan de levens van mensen in andere landen, alvorens bij te dragen aan de kwaliteit van de levens van mensen in deze landen.

Mijn ervaring in Bolivia heeft me geleerd dat over het algemeen de Bolivianen niet zitten te wachten op hulpverleners die mensenrechten komen verdedigen en implementeren. Om hulp te geven, is het belangrijk om de hulpvraag te kennen. De vraag die ik vooral impliciet (en na een behoorlijk tijd pas!) gehoord heb, is: “Geef ons de ruimte”. “Geef ons de ruimte om ons land te ontwikkelen zoals wij dat goed achten.”

Als we aan deze hulpvraag gehoor kunnen geven, de vraag om hun weg in alle ruimte zelf te bewandelen, kan ik me goed voorstellen dat ze een mooiere maatschappij kunnen opbouwen dan de vaak koude en individualistische West-Europese maatschappij waar we vandaag als mensen uit de middenklasse toch behoorlijk comfortabel in leven. Misschien lukt het de Bolivianen wel om een maatschappij te bouwen die even veilig en comfortabel is als in Europa, zonder hun warme betrokkenheid, flexibiliteit, geloof en eigenheid te verliezen: eigenschappen die ik, wonend en werkend in België -en ik denk dat ik niet alleen ben-, soms bijzonder mis.

Er zijn verschillende manieren om de Bolivianen ruimte te schenken: erkenning geven voor hun verdiensten, verhogen van hun zelfzekerheid, bewegingsruimte creëren door middel van opleiding, onszelf bescheiden opstellen: de Bolivianen zijn de experts van hun eigen leven en van hun leefwereld.

Ten slotte is een van de meest efficiënte manieren om een ander ruimte te geven, in deze wereld waar de economische macht zeer ongelijk verdeeld is, het doneren van geld. Vandaar wil ik na het delen van bovenstaande indrukken, ook nu, graag een warme oproep doen om VZW Que te vaya bien te steunen in zijn werking en geld te storten op onze rekeningen, of eventueel een actie op poten te zetten via Music For Life. Alvast heel erg bedankt!